

3. LUKU

PAPISTON VIHKimINEN

3 Moos. 8:14-33

Erotetut Jumalan palvelemiseen – ”Ole uskollinen kuolemaan saakka” – ”Pyhittäkää itsenne ja minä olen pyhittävä teidät” – Härät ja oinaat vihkiytymistilaisuudessa – Voiteluöljy vihkiytymistilaisuudessa

PAPISTON vihkiminen esikuvasi Herramme Jeesuksen ja hänen ruumiinsa, seurakunnan, inhimillisen luonnon vihkimistä Jehovan tahdon alle – Jeesuksen tottelevaisuutta aina kuolemaan asti, ja hänen ruumiinsa jäsenten tottelevaisuutta, kun he hänen kanssaan kärsivät vanhurskauden tähden, ”aina kuolemaan saakka”. Koko ruumis, jota Aaronin pojat esikuvassivat (samoin kuin Aaron esikuvasi päätä), vihitään vastakuvallisten uhrien kautta evankeliumikautena tulevaan virkaansa, jotta he kuninkaina ja pappeina ennalleenasettaisivat, hallitsisivat ja siunaisivat ihmissuvun. Tämä vihkiminen merkitsee, että he antavat kaikkensa Jumalan tahdon alle hänen palveluksessaan. Kun nämä papit näin ovat vihkineet kaiken, mitä heillä on, kaiken mitä he ovat, kaiken mitä he inhimillisinä olentoina toivovat, jättäen kaiken tämän hävitettäväksi, ristiinnauliten sen ja sillä lailla tullen Jeesuksen kanssa kanssauhraajiksi, silloin Jehova – samalla kun hän vastaanottaa heidän uhriensa – siittää heidät uuteen henkiluontoon. Eikä vain se, vaan uskollisuuden palkaksi lupaa hän lahjoittaa korkeimman tason hengellisen olemassaolon, jumalallisen luonnon; ja lasketaan ja tunnustetaan heidät heti Jumalan hengellisiksi lapsiksi. – Gal. 4:47; 2 Piet. 1:4

”Ole uskollinen kuolemaan saakka”

Se, että muutamat, jotka vihkiytyvät uhriksi ja siten liittyvät ”kuninkaalliseen papistoon”, eivät saavuta tulevaa kuninkaallista virkaa, osoitetaan myös näissä esikuvissa, niin kuin siitä myös nimenomaan mainitaan Uudessa Testamentissa. Toinen luokka tulee ”vapahdetuksi niinkuin tulen kautta”, ”tulee suuresta ahdistuksesta”, mutta ei saavuta voittopalkintoa, minkä perään he alkoivat juosta silloin, kun vihkiytyivät, syystä, etteivät voi kyllin käsittää etuaan saada olla uhripappeina, eivätkä ole kyllin halukkaita saadakseen ”kärsiä hänen kanssaan”, ylimmäisen papin kanssa. Näitä tahdomme tarkastaa lähemmin tuonnempana, kun otamme tutkiaksemme sovintopäivän uhreja.

Toinen luokka niistä, jotka vihkiytyvät papeiksi, ja jotka eivät saa osaa niistä kuninkaallisista siunauksista, jotka ovat luvatut näille papeille, hävitetään toisessa kuolemassa. Tämä luokka, johon Uusi Testamentti selvästi kiinnittää meidän huomiomme (Hebr. 6:4-6; 10:28-31; 1 Joh. 5:16), on myös valaistu näissä esikuvissa eli tabernaakkelivarjoissa.

Aaronin neljä poikaa edustivat alussa alemmaa papistoa; mutta kaksi heistä hävitettiin esikuvallisesti. Nämä vastaavat niitä ylempänä kuvattuja luokkia, jotka molemmat eivät saavuta päämaaliaan kuninkaalliseen papistoon nähden. Toinen saa kärsiä toisen kuoleman, toinen tulee pelastetuksi siitä ainoastaan ”niinkuin tulen kautta” – ahdistuksen, puhdistuksen kautta. Ja se, että Aaronia ja hänen kahta jäljellä olevaa poikaansa kiellet-

tiin valittamasta tai suremasta veljiään, jotka tällä tavalla erotettiin heistä, merkitsee, että kaikki uskolliset papit tulevat tunnustamaan oikeuden Jumalan tuomioissa ja taipumaan niiden alle nöyrällä alamaisuudella sanoen: ”Vanhurskaat ja oikeat ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas!” Varmaankin tuo se mukanaan uskollisille siunausta ja johtaa niitä suurempaan ahkeruuteen sanoen: ”Varokaamme siis, koska lupaus on päästä hänen lepoonsa, ettei havaittaisi jonkun meistä jääneen jällelle!” — 3 Moos. 10:1-7; Ilm. 15:3; Hebr. 4:1

”Pyhittäkää itsenne” — ja — ”minä pyhitän teidät”

Kutsu vanhurskautetulle uskovaiselle vihkiytyä, pyhittää tai erottaa itsensä Jumalan palvelemiseksi, on kutsu uhraamaan maalliset etunsa ja oikeutensa; ja Jumalan puolelta annettu lupaus on, että sellaiset uhrin luetaan pyhiksi ja otollisiksi Lunastajamme ansion perustuksella, ja että hän sitä vastaan hyväksyy meidät uusina luomuksina, siittäen meidät uuteen luontoon totuuden pyhän hengen kautta. Tällä tavalla pyhittää tai erottaa Jumala sellaiset, jotka luetaan pyhiksi uusiksi luomuksiksi.

Se esikuvallinen vihkiminen, joka toimitettiin esikuvallisten pappien kanssa, osoittaa meille vihkimisen molemmat puolet — meidän puoleltamme, että me luovomme inhimillisestä luonnostamme ja sen oikeuksista, ja Jumalan puolelta, että hän hyväksyy meidän uhrimme, erottaa meidät ja tunnustaa meidät uusiksi luomuksiksi. Tämä uusi henkinen luonto kuvattiin Aaronissa ja hänen pojissaan; uhrattu maallinen luonto kuvattiin härässä ja oinaassa, jotka uhrattiin alttarilla. — 3 Moos. 8:14-33

Syntiuhrin härkä tuotiin esille ja ”Aaron ja hänen poikansa laskivat kätensä sen pään päälle”, siten ikään kuin sanoen: Tämä uhri edustaa meitä. Kaikki mitä tästä hetkestä alkaen tapahtui härälle, esikuvasi sitä, mitä tulisi tehtäväksi Jeesukselle ja hänen ruumiilleen, seurakunnalle, inhimillisinä olentoina. Härkä annettiin ”laille” (jota Mooses edusti) vastaamaan sen vaatimusta Israeliin nähden, joka esikuvasi ihmiskuntaa ylipäänsä. Täyttäkseen lain vaatimuksen täytyi se teurastaa: ”Ja Mooses teurasti sen.” Sen jälkeen siveli hän verellä alttarin sarvet. ”Lain sormi” osoitti niin muodoin, että alttari, jonka päällä tämä maallinen uhrattiin, oli otollinen Jumalalle vuodatetun veren (annetun elämän) perustuksella, ja että kaikkien, jotka tunnustavat alttarin voiman (sarvet kuvasivat voimaa), täytyy ensin tunnustaa veri, joka pyhittää sen. Se veri, joka vuodatettiin alttarin pohjalle, osoitti, että myös maa uhriveren (annetun elämän) kautta ostettiin vapaaksi kirouksesta, ”ostetun omaisuuden lunastamiseksi.” — Ef. 1:14, engl. Raam. käännös.

Ja Mooses otti härän, sen nahan, lihat ym. ja poltti kaikki leirin ulkopuolella. (3 Moos. 8:17) Sillä lailla on täydellisen Kristuksen — pään ja ruumiin — ihmisyyks tehty ”syntiuhriksi”, joka kärsii sen hävityksen, johon maailma oli tuomittu, ja josta se lopullisesti tämän uhrin kautta tulee vapautetuksi. Tämä ansio perustuu meidän Herramme Jeesuksen uhraamiseen, ja me, hänen ”veljensä”, olemme etuoikeutetut täyttämään osan hänen kärsimyksistään ”hänen ruumiinsa jäsenenä.” (Kol. 1:24) Mutta kun kuninkaallisen papiston inhimillinen luonto on hävitetty — mikä maailman silmissä näyttää olevan huono asia, kuten sitä kuvattiin uhriharän polttamisella ulkona ”leirin”, niin vastaanottaa Jumala sen sydämen uskollisuuden, joka tuo uhrin ja sanoo: ”Katso, minä tulen tekemään

sinun tahtosi, minun Jumalani!” ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, teen minä mielelläni.” Tämä esikuvattiin sillä, että rasvaiset osat ja osia sisäisistä eloa tuottavista elimistä uhrattiin alttarilla ”suloiseksi tuoksuksi” Herralle.

Muita piirteitä samasta vihkimisestä osoitettiin niiden molempien oinaiden kautta, joista kirjoitetaan jakeissa 18 ja 22. Ensin mainittu oinas oli polttouhri. Aaron ja hänen poikansa laskivat kätensä sen pään päälle, siten osoittaen, että oinas edusti heitä. Tämä tuli sen jälkeen teurastetuksi ja sen veri vihmottiin alttarille. Ja Mooses ”leikkasi oinaan määräkappaleiksi ... sisälmykset ja jalat pesi vedessä” sekä ”poltti pään ynnä kappaleet ja rasvan.” Tällä tavalla asetetaan koko evankeliumikautena Jeesus ja hänen ruumiinsa, seurakunta, jäsen jäseneltä Jumalan eteen alttarille, kuitenkin luetaan kaikki yhteensä yhdeksi uhriksi. Pää pantiin alttarille ensin, ja kaikki, jotka ovat ”kuolleet hänen kanssaan” ja ovat puhdistetut sanan kautta – kuten osoitetaan esikuvassa vedellä pesemisellä – luetaan siitä lähtien pään kanssa asetetuiksi samalle alttarille. Uhrin polttaminen alttarilla näyttää, kuinka Jumala vastaanottaa sen ”hyvältä tuoksuvana.”

Pappi liinavaatteissa

Kuten ensimmäinen oinas oli esikuvana siitä, kuinka Jumala vastaanottaa meidän uhrimme, niin näytetään toisella oinaalla, ”vihkiäisoinaalla”, minkä vaikutuksen uhri aikaansaa meissä. Aaron ja hänen poikansa laskivat kätensä vihkiäisoinaan pään päälle osoittaakseen, että se edusti heitä. Ja Mooses teurasti sen ja otti sen verta (vihittyä elämää) ja pyyhkäisi sitä kunkin päälle erikseen, sillä lailla merkiten, että meidän vihkiytymisemme on henkilökohtainen toimitus. Hän pyyhkäisi verta oikeaan korvalehteen ja oikean käden peukaloon sekä oikean jalan isoon varpaaseen. Täten me tulemme vihkiytymisemme kautta kykeneviksi ”uskon kuuliaisuuteen” ja arvostamaan Jumalan lupauksia

sillä tavalla, kuin ainoastaan vihkiytyneet voivat sen tehdä. Meidän kätemme tulevat vihityiksi niin, että mitä ikänä käsi löytää tehtäväkseen, sen me teemme ikään kuin Herralle. Meidän jalkamme tulevat vihityiksi, niin ”ettemme (vastedes) vaella niinkuin muut pakanat”, vaan ”vaellamme uudessa elämässä”, ”vaellamme uskossa”, ”vaellamme hengessä”, ”vaellamme valkeudessa”, ja niin kuin me siis olemme omaksemme ottaneet Kristuksen Jeesuksen, niin vaeltakaamme hänessä.” — 3 Moos. 8:23,24

Oinaan jaloimmat osat, sen ”sisälmykset” ja ”rasva”, kuvasivat meidän sydämemme tunteita, meidän parhaita voimiamme. Nämä osat papit ottivat käsiinsä ja ”toimittivat heilutuksen Herran edessä.” Tämä toimitus merkitsi sitä, että vihittyä uhria ei anneta Herralle hetkeksi, päiväksi tai vuodeksi, vaan me vihimme itsemme pitääksemme jatkuvasti meidän intomme ja voimamme kohotettuina koskaan lopettamatta, kunnes hän on ne vastaanottanut ja me olemme päättäneet juoksumme. Mooses otti heilutusuhrin näiden kädestä (papit eivät olleet panneet sitä alas) ja että Jumala hyväksyi uhrin, osoitettiin tulen kautta. Siten älkäämme mekään, ”kuninkaallinen papisto” laskeko alas eli lakatko uhraamasta kaikkia meidän voimiamme Jumalan palvelemisessa, niin kauan kuin ne meillä ovat — siihen asti, että kaikki on tullut kulutetuksi hänen palveluksessaan, kunnes Herra on sanova: Jo riittää — tule ylemmäksi ! Kun meidän sisäisen olemuksemme rakkaus (”lihavuus”) pannaan alttarille, lisää se tulta. Mitä enemmän rakkautta Jumalaan on yhdistettynä meidän vihkiytymiseemme, sitä pikemmin se kuluttaa meidän uhrimme.

”Heilutusuhrin” vielä ollessa heidän käsissään, otettiin kolme leipää yhdestä korista ja asetettiin niiden päälle. Tämän uhrin Mooses pani sekä ylimmäisen papin että alipapin käsiin.

Ensimmäinen happamaton leipä esitti sitä todellista puhtautta, joka Jeesuksella oli ihmisenä ollessaan ja sitä seurakunnalle luettua puhtautta heidän ollessaan ihmisinä, kuten osoitettiin laissa (Mooses) — vanhurskauttaminen — ”että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä”, niin kauan kuin me pysymme jäseninä hänen ruumiissaan. (Room. 8:4) Toinen happamaton leipä, sekoitettuna öljyllä, kuvasi Jumalan meissä asuvaa henkeä — pyhitystä. Kolmas, ohut leipä oli sekoitettu hunajalla ja kuvasi meidän toivoamme ja uskoamme kalliisiin ja suuriin kirkkauden, kunnian ja kuolemattomuuden lupauksiin.

Meidän vihkiytymisemme ei voi olla täydellinen eikä siis myöskään hyväksyttävä ilman näitä perustuksia, nim. vanhurskauttamista (puhtautta), hengen pyhittämistä (uskon kautta totuuteen) sekä uskoa luvattuun kirkastamiseen.

Voiteluöljy, sekoitettuna vihkimisveren kanssa, pirskotettiin heidän päällensä (jae 30). Tämä opettaa meille, että meidän vihkiytymisemme hyväksytään ainoastaan sillä perusteella, että me olemme vanhurskautettuja lunastajamme kalliin veren kautta. Niin muodoin sanotaan meille, että me olemme ”otolliset siinä rakastetussa” — ainoastaan. — Ef. 1:6, engl. Raam. käännös.

Vihityn lihan keittäminen (jae 31) ei kuulunut uhraamiseen; se oli vain syötävän aterian valmistamista. Kaikki piti syödä (jae 32), mikä osoittaa, että meidän pitää olla kokonaan ja täydellisesti vihityt, ja ettei yhtään meidän ajastamme ja voimistamme saa mennä hukkaan.

Ne seitsemän päivää, mikä vihkimisen piti kestää (jakeet 33, 35), osoittivat taas sitä, että me olemme vihityt Jumalan palvelijoiksi, ei ainoastaan joksikin osaksi ajastamme, vaan ainoaaksi. Luku seitsemän Raamatussa on täydellisyyden luku, joka merkitsee kaikkia eli kokonaista, missä ikänä sitä käytetään. ("Seitsemän sinettiä", "seitsemän pasunaa", seitsemän vaivaa" jne.) Jakeessa 36 kerrotaan vihkimisen päättäminen.

Ei koskaan ennemmin ole ollut niin välttämätöntä kuin juuri nyt, että me kaikki, jotka olemme vihkiytyneet papeiksi, katsomme, että me olemme "kuolleet hänen kanssaan", ja että kaikki, mitä me omistamme, on heilutettu Jumalan edessä, jotta hän vastaanottaisi ja käyttäisi meidän lahjamme ja kykymme hänen kunniaakseen. Varsinkin pitäisi tämän olla mieltä kiinnittävää niille, jotka ovat oppineet ymmärtämään, että Raamattu opettaa, että kaikki ruumiin jäsenet tulevat hyvin pian hyväksytyiksi pään kanssa, suloiseksi tuoksuksi Jumalalle, ja koska itsensä uhraaminen on silloin lopussa, on ihana ihmissuvun siunaaminen ja Jumalan liiton täyttäminen alkava.

Vastakuvallisen papiston vastakuvallinen vihkiminen tapahtuu ainoastaan nykyisessä evankeliumikaudessa. Tätä vihkimistä on lakkaamatta jatkunut aina siitä asti kun meidän Herramme ja edelläkävijämme "uhrasi itsensä" – ja se päättyy ennen kuin tämä aikakausi on kulunut täysin loppuun. Jos emme kuulu pappien joukkoon nyt, niin kauan kuin vihkiytymistä kestää, niin emme myöskään voi olla heidän joukossaan, kun he alkavat palveluksensa kansan hyväksi valtakunnassa, kun nämä samat papit, (jotka nyt ovat ihmisten halveksia, mutta "suloisena tuoksuna Jumalalle") saavat kantaa kuninkaan arvoa ja päänsä, Jeesuksen kanssa, hallita ja siunata kaikkia kansoja. (Ilm. 20:6) Haluamme todenteolla olla niiden joukossa, jotka suuren ylimmäisen papin ylistykseksi laulavat: "Sinä olet tehnyt meidät kuninkaiksi ja papeiksi meidän Jumalallemme ja me tulemme hallitsemaan maan päällä"? Jos niin on, täytyy meidän olla täysin vihkiytyneitä nyt; sillä ainoastaan siinä tapauksessa, "jos me kärsimme hänen kanssaan, me saamme myös hallita hänen kanssaan." – 2 Tim. 2:12